

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorvm
Regvlarivm Infirmis Ministrantivm**

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. XII. Camillus abdicat se officio Generalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

C A P V T X I I .

Camillus abdicat se Officio Generalis.

CVm noua illa Bulla, tantis votis à Camillo experta & accepta, sufficientibus iam experimentis probata eslet minus Religioni commoda, ac iam ipse met oculis ipsis vide-ret, ob exiguae noui Ordinis vires, & ob grauissimas difficultates quotidie in apertum erumpentes, non posse se, quod tantopere de-siderauerat, omnino & penitus exequi; saltem bonam hanc & promptam animi sui voluntatem Domino offerens, & dies suos in pace bona finire desiderans, discedere deinceps à gubernaculo constituit, & se à Generalis Magistratu abdicare. Et quia hæc co-gitatio (vt suprà est indicatum) usque ab illo tempore eum incessit, quo Neapoli in grauem inciderat inualetudinem, ibi primum de ea contulit cum P. Ferdinando à sancta Maria Carmelitano Discalceato sibi amicissimo, deinde Romæ cum P. Flaminio Eccle-siæ nouæ, & cum P. Bartholomæo Riccio, Societatis I E S V, & cum P. Fratre Sancti Guardiano Capuccinorum; atque etiam cre-brò cum R^{mo} D. Antonio Seneca Episcopo Anagniensi: ac denique mentem suam om-nem aperuit Cardinali Ginnasio Protectori,

à qui-

204 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
à quibus omnibus, vt mea est sententia, variè
responsum est: alijs dicentibus posse id face-
re, alijs negantibus; nonnullis timentibus, ne
si à Religionis discederet gubernaculo, ali-
quod ipsa Religio per eam discessionem pa-
teretur detrimentum. Verùm ipse, ad om-
nem eximendum ex animo scrupulum, bis
ad summum Pontificem adjit, & quid ad
exonerandam suam conscientiam destina-
ret, clarè exposuit. Respondit autem Ponti-
fex, se cum Cardinali Ginnasio Protectore
super eo negotio tractaturum. Hic verò ad
solam Camilli quietem respectum habens,
quòd iam senex & infirmus esset, eius fuit
opinionis, vt ipsius abdicatio admitteretur.
Itaque considerans id actu publico esse fa-
ciendum, è bono communi iudicauit Con-
cilium coram se conuocare, in quo non tan-
tum is actus decenter ac consentaneè pera-
geretur, verùm etiam de successione tra-
ctaretur. Accersitis igitur Romam cunctis
Prouincialibus ad secundam Octobris an-
ni M. D C. V I I. Camillus in ipso Cardinalis
Palatio flexis humi genibus, officio Genera-
lis se abdicauit, adiecitque, se cuicunque al-
teri priuilegio aut prærogatiuæ, quæ ipsi no-
mine Fundatoris restare possent, renuntiare,
idque ita se intelligere, ac cupere, vt in omni-
bus & omni modo sanctæ obedientiæ iugo
subie-

subiectus esset. Qua renuntiatione breuiter summatimque laudata ac prædicata, respondebit Illustrissimus Cardinalis, ea non obstante prorsus velle, ut plus ei honoris post renuntiationem haberetur quam ante: tum quod insignis eius probitas mereretur, tum quod Pater esset totius Religionis. Verum Camillus propositi sui tenax, eodem vespere aggressus est modestiae suæ atque humilitatis illustria exempla edere, cum in cœnatione non amplius ad primum locum, sed instar cuiuscumque alterius Subditorum ad communem aliorum Sacerdotum mensam sessum iuit. Quod non absque multorum lacrymis atque mœrore est conspectum. Præter hæc iussis postridie manè domesticis omnibus congregari, publicè declarauit abdicationem suam, illosque ad perfectam obedientiam successori suo exhibendam exhortatus est; atque etiam litteras ad vniuersam Religionem super eadem re dimisit: quarum vñæ, quas ad Florentiæ Fratres dedit, erant huiusmodi:

Iam credo intellexeritis, quomodo magna mea cum voluptate Generalis officio renuntiari. Erit hoc, ut spero, ad Dei gloriam, & ad Religionis bonum, ac speciatim etiam meum. Supereft autem, ut in agendis Deo immortalis gratijs me adiuentes, ac pro me illum deprecemini,

206 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
mini, ut eum exinde fructum colligam, quem
Dominus noster exposcit. Ego vestri amantissi-
mus Pater, ut fui semper, ita nunc ero. Domi-
nus vos benedicat. Româ, decimo quarto Octo-
bris, anno M. DC. VII.

RR. Patres & charissimi Fratres
Vester in Domino Frater

C A M I L L U S de Lellis.

Vt verò ad electionem Vicarij ventum est,
qui ipsius loco Religionem administraret,
electus fuit P. Blasius Oppertis, eo tempore
Prouincialis Neapolitanus: qui etiam à Sua
Sanctitate cùm Breui Apostolico, dato ad de-
cimam tertiam Octobris anno M. DC. VII.
approbatus & confirmatus fuit. Huic autem
abdicationi adfuere Cardinalis Ginnasius
Protector, Reuerendissimus D. Antonius
Seneca Episcopus Anagniensis, valde studio-
sus eiusdem nostri Patris, & peramicus, Ha-
drianus Barra, Cæsar Boninus, & Marchiellus
Locatellus Consultores, Alexander Gal-
lus Prouincialis Romanus, Blasius Oppertis
Prouincialis Neapolitanus, Sanctius Cicatellus
Prouincialis Mediolanensis, Franciscus
Pizzornus Prouincialis Bononiensis, Fran-
ciscus Antonius Niglius Prouincialis Siculus,
& Marcellus Mansius Secretarius Congrega-
tionis. Quorum haud dubiè ne vnuis qui-
dem dictæ abdicationi vñquam conuen-

gisset,

isset, nisi multa eius commiseratio speciatim eos adegisset, vt ne scilicet amplius ipsum ita se per labores & itinera terra marique debilitantem ac consumentem cernerent. Ad quod se obligatos in conscientia ratione officij quod sustinebant, arbitrabantur. Ille autem tanta cum spirituali sua voluptate tandem onus depositus, vt cum ijdem Patres Prouinciarum Romam appulissent, ipse omnibus sua manu pedes lauerit, exosculatusque sit. Vnica res tantum erat, quæ illum non nihil angebat, nempe quod Religionem graui ære alieno pressam videbat, quod omne contractum fuerat ob varias necessitates, & nominatim ob magnum personarum numerum (qui tum in seruitio pauperum in Xendochijs degebat) sustentandum. Qua in re prosectorum tam altum atque excelsum gerebat animum, vt ferè potius prodigum censeret, quam liberalem, possesque illi istum Dauidis versiculum optimè accommodare: *Dispersit, dedit pauperibus: iustitia eius manet in seculum seculi.* Ac tametsi tantis oppressa grauamini bus esset Religio, nihil tamen umquam potuit Camillum separare ab ardentis charitate Iesu Christi, suorumque pauperum: non æris alieni pondus, non labores, non morbi, non mortes, non aliud quodcumque perpessu graue, triste, asperum. *Quod vero præ ceteris omni-*

208 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
omnibus semper in Patre nostro fuit com-
mendabile, hoc est, quod licet tantum pecu-
niarum in pauperum & Religionis usus com-
modaque expenderit, nihil tamen profus in
priuatam utilitatem suam aut commodita-
tem deriuarit aut conuerterit. Nam semper
seu in vietu, seu in vestitu, seu in alio quocum-
que usu, strictissimus sanctae paupertatis ob-
seruator, & amator communitatis fuit.
Quippe qui haec solum delicias suas fecerit,
famem, sitim, vigilias, labores, fatigations,
calices amaros, contemptus, fastidia, irrisio-
nes, denique amarissimam Iesu Christi cru-
cem, hoc est, sanctam sui depressionem atque
mortificationem, cum omni eo quod homi-
nibus mundanis odio esse solet, atque abo-
minationi.

C A P V T X I I I.

*Camilli exercitia post officij Generalis
abdicationem.*

Postquam se exolutum ac liberum ab
omni genere gubernationis sensit Ca-
millus, deposita in Dei manibus omni Reli-
gionis cura, coepit confessim nouas resumere
spiritus vires, ad reliquum dierum in arrepta
perfectionis semita gloriose consumman-
dum: solitus in hoc vitae nouae principio di-
cere: